

Carl Michael Bellman

No 18

Didergés

E földet el kell hagyni végleg,
 Bacchusnak búcsút mondhatok,
 Isten hozzátok, jó borok,
 Nektár, mit a szüret kipréselt
 Épp mostan, éltem alkonyán.
 Jöjj, hívlak, kétségbeesésem!
 Korsóm tekerd körül kötéllel,
 S akassz fel rá! egy korty csupán.

Üres kupám, mely egykor éltet
S derút csöpögtetett belém,
Most síromon hever szegény,
Miközben más szuszog, pőfékel,
Hol én csücsültem, éppen ott.

Mint színpadon, a cimborákat
Úgy látom: tűz körül pipáznak,
S a kampón más kalapja lóg.

Rémlik, kupát ürít az Elnök
A kocsmaasztal túlfelén,
S babéros kancsót nyújt felém
Rőt parazsas pipája mellől,
Ám kancsi, vak, mint jómagam.
De már nem érzek ízt a számon,
Akár frissen sült kalácson,
A légy, mivel melege van.

A négyes számú krigli óre,
Rózsás pofáju cimborám,
Mint ánglius matróz, vidám,
Akárha tíz font vón a bére –
Küld ám a poklok mélyire,
És menten kétfelé hasítna

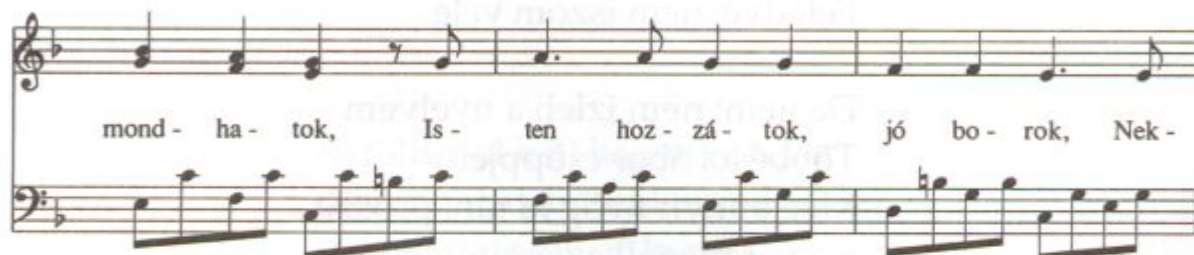
Ha lelkem égő kínjait ma
Feledve, nem iszom vele.

De nem: nem ízleli a nyelvem
Többé az óbor csöppjeit:
Még anniyt nyög ki tán: proszit,
S a vér megáll az ereimben;
Már zsibbatag, nehéz a comb,
Karom jeges, fagyott a lábam,
Orrom csöpög, s az éjszakában
A lelkem rémulten bolyong.

Igen, ahol Bacchus mosolygott
Szuszékomról is egykoron,
Mivel kecsegtetsz még, csehóm?
Útravalóm sovány savó most
És zabpehelyleves csupán,
Hashajtópor papírtasakja,
Doktorköpeny, sok száraz flaska:
Csak ezt hagyom magam után.

Baka István fordítása

Andante

[← Előző oldal](#) [Következő oldal →](#)